

Vilí
princezny

Prvosienka

z Diamantového lesa

bambôk

Poppy Collins

Vílí princezny

Prvosenka z Diamantového lesa

Přeloženo z anglického originálu **Fashion Fairy Princess: Primrose in Jewel Forest** vydaného nakladatelstvím Scholastic Limited v roce 2014

Originally published and licensed by Scholastic Children's Books, a division of Scholastic Limited.

Text © Scholastic Limited, 2014

Front cover © Pixie Potts, 2014

Illustration © David Shephard, 2014

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Bambook

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

obchod@grada.cz, www.grada.cz

tel.: +420 234 264 401

jako svou 8226. publikaci

Překlad Lucie Trávníčková

Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová

Sazba Šimon Jimel

První vydání, Praha 2021

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2021

Translation © Lucie Trávníčková, 2021

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-271-4512-6 (pdf)

ISBN 978-80-271-3293-5 (print)

Vílí
princezny

Prvosenka

z Diamantového lesa

**Snová
hora**

Diamantový les

**Jiskřivé
městečko**

**Hvězdičkové
údolí**

**Safírová
řeka**

Blýskavý ostrov

oceán Třpytek

Vítej ve světě módních vílích princezen!
Pojď spolu s Prvosenkou a jejími kamarády
zažít kouzelná dobrodružství v zemi víl.

Už se nemůžou dočkat, až prozkoumají

Diamantový les!

A co ty?

Kapitola 1

„Jé, Prvosenko, ty máš krásný pokojíček,“
řekl králíček Nadýchánek, když dohopkal
do pokoje
princezny
Prvosenky.

„Moc
děkuji, že
jsi mě
pozvala.“

„Není zač, Nadýchánku,“ řekla princezna Prvosenka a objala králíčka kolem ramen. „To já děkuji, žes přišel. Muškátka a já máme hrozně rády návštěvy. Moc si to užijeme.“

Nadýchánek na pyžamovém večírku ve Stromovém paláci ještě nikdy nebyl a moc se na něj těšil.

Palác byl postaven v prastarém diamantovém ořešáku v samém srdci kouzelného Diamantového lesa. Bydlel tam král s královnou lesních víl a jejich dvě dcery, princezny Prvosenka a Muškátka. Nadýchánek už byl na večírcích ve kmeni Stromového paláce, ale ještě nikdy nebyl nahoře ve větvích, kde se nacházely královské komnaty.

Prvosenčin pokojíček byl ve větvi blízko vrcholku stromu. Měl krásně leštěné dřevěné stěny a spoustu velkých oken ve

tvaru listů, ze kterých byl úžasný výhled do Diamantového lesa. Nadýchánek přihopkal k jednomu z oken a podíval se na třpytivé stromy pod sebou.

„No páni!“ zvolal Nadýchánek, „ještě nikdy jsem neviděl náš les z takové výšky. Kdyby nebylo tak zataženo, možná bych dohlédl až ke svému krásnému domečku.“

„To úplně ne,“ řekla Prvosenka, zasmála se a zastrčila si lesklý hnědý cop hezky mezi svá třpytivá žlutá křídla. „Ale vidět je opravdu hodně daleko.“

„Co to bylo?“ řekl Nadýchánek a upřeně se díval do ztemnělého lesa. „A další... Asi jsem právě viděl dešťovou kapku. Tady odshora vypadají úplně jinak, že? Asi začíná pršet.“

„Jé, to doufám,“ zaradovala se princezna Prvosenka a popolétla ke svému kamarádovi králíčkovi.

„Moc ráda se dívám z okna, když prší. Obzvláště v noci, když se měsíční světlo odráží v dešťových kapkách a ty září jako mléčně bílé drahokamy.“

„To zní krásně,“ zasnul se Nadýchánek a usmál se.

„To tedy ano,“ řekla Prvosenska nadšeně „a je to ještě lepší, když fouká vítr! Prohání se větvemi a okolo kmenu a krásně přitom hvízdá, jako kdyby najednou hrála spousta vílích flétniček. Je to kouzelné a...“

Prvosenska se odmlčela, když se dveře do jejího pokojíčku otevřely a dovnitř vstoupil obrovský podnos zcela zaplněný lahodnými dobrotami na večírek. Nesla jej víla, ale byla za ním skoro celá schovaná. Měla nakrátko ostříhané oříškově hnědé vlasy a oranžová třpytivá křidélka.

Na sobě měla pyžamko se vzorem lístků a pantoflíčky s chmýřím. Byla to Prvosenčina mladší sestra Muškátka.

„Ahoj, Nadýchánku! Jsem tak ráda, že jsi přišel,“ usmála se Muškátka a odložila růžový dřevěný podnos na

Prvosenčinu postýlku. „Požádala jsem v zámecké kuchyni, aby upekli tvoje oblíbené mrkvové dortíčky.“

„Doufám, že sis se mnou nedělala velké starosti, Muškátko,“ řekl Nadýchánek, přehopkal postýlku a hladově si prohlížel dortíčky, které vypadaly k nakousnutí.

„Vůbec ne!“ řekla Muškátka, usmála se a vložila si do pusy jeden dortíček s oranžovou polevou. „Prvosenka a já je máme taky moc rády.“

„Jú, to je láhev Lesní šumivky?“ zeptala se Prvosenka a ukázala na třpytivou skleněnou láhev. „Doufám, že to je rubínově rybízová příchut’.“

„Přesně tak!“ kývla Muškátka a podala jí hrníček.

„Moje oblíbená!“ podotkla Prvosenka. „Nadýchánku, už jsi ji někdy ochutnal?“

„Je skvělá,“ zahihňal se Nadýchánek a zahýbal růžovým nosánkem. „Líbí se mi, jak mě bublinky lechtají na čumáčku.“

Když dojedli všechny ty úžasné dobroty, nabaštěné víly padly na záda na Prvosenčinu postel a Nadýchánek s pohledem na prázdné talířky vzdychl.

„Jsem tak nacpaný,“ hladil si kulaté bříško měkkými stříbřitými tlapičkami.

„Já také,“ řekla Prvosenka se smíchem.
„Myslím, že půlnoční hostinu už nebudeme potřebovat.“

„Hmm, ne,“ řekla Muškátka a ospale se usmála.

„To je vlastně dobře,“ řekl Nadýchánek.

„Moje sestřenice Eliška a bratranec Stríbrňák mají zítra přijet do mého doupátka. Chci být brzy doma, abych pro ně stihl všechno připravit.“

Nadýchánek žil v příbytku, který se jmenoval Safírové doupe.

Bylo vyhloubeno v kořenech překrásného safírového stromu nedaleko od Stromového paláce.

„Slyšíte ten déšť?“ zpozorněla náhle Prvosenska. „Vypadá to, že bude bouřka. Měli bychom raději zavřít okenice, než půjdeme spát.“

„Doufám, že bude bouřka,“ řekla Muškátka. „Neznám nic lepšího než se pěkně zachumlat v teple a poslouchat, jak venku fičí vítr. Je to tak vzrušující.“

„A to se ani trošku nebojíte, když jste takhle vysoko a vítr tolik fouká?“ zeptal se Nadýchánek.

„Vůbec ne,“
řekla Muškátka.
„Tenhle strom
je tu odjakživa.
To už by se
muselo stát něco
opravdu... Jejda!
Co to bylo?“
Muškátka,

vylekaná nenadálým burácením venku,
objala králíčkovu měkké tělíčko oběma
svými štíhlými pihovatými pažemi.

„Muškátko!“ zasmála se Prvosenska tomu,
co její sestřička vyvádí. „Vždyť to byl
jenom hrom.“

„To já přeci vím,“ řekla Muškátka
a zastyděla se, že se tak vyplašila.

Prvosenska přišla k ní a chytla ji za ruku.
„Asi bys tu dnes měla spát s námi,“ řekla
konejšivě.

„Ano! Prosím, můžu?“ prosila Muškátka a hned se zase rozveselila. „Nemyslete si, že se snad bojím, ale nerada bych přišla o všechnu zábavu. Přinesu houpací síť.“

„Houpací síť?“ divil se Nadýchánek. „To bude prima. V houpací síti jsem ještě nikdy nespal. Většinou spím ve své malé borové postýlce.“

„Bude se ti to moc líbit,“ řekla Prvosenska. „Sítě jsou z listů a hedvábí diamantových nočních motýlů. A jsou tak pohodlné.“

A tak zatímco si Prvosenska povídala s Nadýchánkem, Muškátka přilétla zpět do pokoje a nesla dvě houpací sítě. Víly je pověsily mezi sloupky Prvosenčiny postýlky s nebesy, na každou stranu jednu.

„Co na to říkáš, Nadýchánku?“

„Vypadají vážně velmi pohodlně,“ souhlasil Nadýchánek, „ale nevím, jak

se tam vyškrábu. Neumím létat jako ty a Muškátka.“

„To zvládneš,“ uklidňovala ho Muškátka.

„Vyskočíš na postýlku a potom hop do sítě.“ Muškátka mu to předvedla. Elegantně vylétla na postýlku a vyskočila do své měkounké sítě.

„No, nevím,“ zapochyboval Nadýchánek. Velikým skokem se ocitl na Prvosencině

postýlce, potom už stačil jenom malý skok do sítě na druhé straně postele a hned ho obalilo měkké hedvábí diamantových nočních motýlů.

„Nádhera,“ radoval se unavený králíček. „Myslím, že jsem ještě nic tak pohodlného nepoznal.“

„Že je to úžasné!“ řekla Muškátka.

„Malinko vám závidím,“ zasmála se Prvosenska, když lezla do své postýlky mezi dvěma sítěmi.

Zatímco se dvě malé víly a ospalý králíček ukládali ke spánku, slyšeli, jak vítr píská svou krásnou písničku mezi větvemi Stromového paláce.

„Zdá se, že už je bouřka,“ podotkla Muškátka a zachumlala se hlouběji do své měkké sítě.

„Co je to za zvonivý zvuk?“ zeptal se Nadýchánek.

„To jsou diamantové oříšky,“ řekla Prvosenska. „Takhle cinkají, když na ně dopadají velké dešťové kapky.“

„To je taková krása, že ani nechci usnout,“ zvolal Nadýchánek. „Chci zůstat vzhůru a poslouchat to cinkání.“

„Já také,“ usmála se Muškátka. „Zkusíme zůstat vzhůru co nejdéle.“

